

re til køber. Sælger får godt nok en lidt lavere pris for sin virksomhed, men dette opvejes af det forhold, at sælger ikke skal betale skat ved salget. Sælgeren vil altså have sine egne penge ud ved salget, men ser gerne, at det offentlige fortsat lader sine udskudte skatter stå rentefrit i virksomheden og ofte på et mere usikkert grundlag.

Et sådant forslag har jeg svært ved at se det erhvervspolitiske og samfundsøkonomiske sigte med. Man kan selvfølgelig have sine politiske grunde til at foreslå skattelettelser for sælger, men det er helt udokumenteret, når man forsøger at påstå, at succession for medarbejdere er et egnet middel til at sikre videreførelse af en virksomhed. Hvem kan sandsynliggøre, at den foreslåede afgrænsning af dem, der kommer med ind under successionsreglerne, vil omfatte den eller de personer, som er bedst egnede til at føre virksomheden videre?

For mig at se er det umuligt at foretage en afgrænsning, der opfylder forudsætningen om, at den bedst egnede skal drive virksomheden videre. Hvem er de bedst egnede? Det kan da både være næste generation, en medarbejder, eller en person udefra, afhængigt af den konkrete situation.

Lad mig slå fast, at regeringens synspunkter er: At vi skal have gode rammevilkår for vore virksomheder, også på skatteområdet. At vi skal undgå komplicerede og forvridende særregler. Og skal vi under skattereglerne understøtte generationsskifter, så skal det være erhvervs- og samfundsmæssigt begrundet og dermed tilfalde køberen.

CD's forslag lever ikke op til de præmisser, og regeringen må derfor afvise beslutningsforslaget.

Jens Peter Vernersen (S):

Det spørgsmål, der jo rejser sig, er, om et sådant beslutningsforslag, som vi behandler nu, er et egnet middel til at sikre generationsskiftet.

Vi har nu en betænkning fra Generationsskifteudvalget. Den viser, at der er meget delte meninger om successionsspørgsmålet, altså om at lade skatten overgå til den nye ejer. Må jeg citere. I bilag 5 i betænkningen skriver professor ved Handelshøjskolen, Niels Blomgren-Hansen, i et notat: I hvilket omfang og under hvilke omstændigheder kommer subsidiet køber til gode og vil dermed kunne lette generationsskiftet, og hvilken effekt har subsidiet på

markedets evne til at udvælge de mest effektive ledere af virksomheden?

Det er det spørgsmål, Niels Blomgren-Hansen stiller sig selv. Han giver også svaret. Svaret er som udgangspunkt enkelt: Subsidiet vil tilfalde sælgeren. Det vil altså sige, at det ikke er køberen, der får fordel, men den sælger, som afhænder sin virksomhed. Og som det videre fremgår af svaret, så har subsidiet ingen effekt på virksomhedens fremtidige ledelse.

Derfor har CD's forslag ikke den effekt, som CD med sit forslag forfølger. I værste fald – og det synes jeg er dybt betænkeligt – så kan CD's forslag medføre, at en mindre effektiv køber overtager virksomheden på sigt til skade for virksomheden og for virksomhedens medarbejdere, idet man jo så kan forvente, at virksomheden ikke kan videreføres.

Det vil ikke være til gavn for virksomheden og for et samfund, som er i en rivende og dynamisk udvikling. Den udvikling kræver altså også, at man har sikret sig dynamiske ledere, dynamiske medarbejdere. Det vil jo nærmest virke lidt planøkonomisk, med de ulemper vi jo så kender fra planøkonomien, hvis man godtar det forslag, som vi behandler nu.

Jeg vil godt sige, at i Socialdemokratiet er vi af den opfattelse, at der absolut skal være gode vilkår for virksomhederne. Men vi er ikke af den opfattelse, at vi skal indføre regler, der måske dybest set ikke tjener virksomhedernes tarv. Det er på den baggrund, vi ikke kan støtte det fremsatte forslag.

Mariann Fischer Boel (V):

Venstre støtter varmt CD's forslag om en udvidet succession til nære medarbejdere. Og det bliver så defineret i beslutningsforslaget, at nære medarbejdere er en person, der har været ansat i virksomheden i mere end 5 år og har haft en arbejdsindsats på, jeg tror man taler om op imod 5 timer daglig.

I dag er det jo sådan, at successionsmuligheden kun gælder for familiemedlemmer, og successionen betyder, at man har mulighed for at indefryse både avancer og genvundne afskrivninger, som ellers skulle være betalt af sælger. Og på den måde er der så mulighed for at sænke prisen på virksomheden til gavn for likviditeten hos køberen. Altså køberen skal så ikke betale sælgers skatter, men overtager i stedet for skattegælden. Og det er jo klart, at prisen for succession, altså adgang til succession, er, at man får et forringet afskrivningsgrundlag og en